

De weg naar de M is geplaveid met goede voornemens

REKTOR LOCCUFIER: "IK BEN MISLEID"

Bovenstaand citaat viel te lezen in het weekblad Knack van 13 april 1988. Loccufier misleid? Door Concordia Mail? Goedele Lieckens?

Knack weet het ons te vertellen. Prof. Dr. Loccufier blijkt immers de petitie van het IPOC, het interprovinciaal oudercomité, ondertekend te hebben. En naar de uitspraak van Loccufier te oordelen is hij daar helemaal niet gelukkig mee.

"Loccufier: Ik ben misleid. Op een viering van dertig jaar klassieke talen werd mij door een kollega gevraagd of ik ook niet vond dat klassieke talen opnieuw meer aandacht moesten krijgen, en of ik dan maar even een petitie ten gunste wilde ondertekenen. Ik heb dat zonder nalezen gedaan, en later bleek dat het beruchte manifest te zijn. Ik heb daar uiteraard niets mee te maken. En ik heb dat ook rechtgezet bij het IPOC." (pag. 79)

Als een prominent vrijzinnige zich op zulke wijze publiekelijk van de hele zaak distancieert, zal het wel erg zijn. Over welke petitie gaat het eigenlijk, wat is het IPOC en waarom maakt de Moeial er zoveel drukte rond?

Hfdst. 1: de Genesis

In 1987 besloot de top van het katholiek onderwijs de beruchte eenheidsstructuur door te voeren, door de twee verschillende types, type I (VSO) en type II (traditionele humaniora), samen te smelten. Hierdoor zou een einde komen aan de klassieke middelbare structuur, die enkel nog in het katholiek onderwijs bestond, aangezien het VSO reeds in 1975 in alle rijksscholen was ingevoerd. Maar de Guimardstraat had buiten de waard gerekend: het Interprovinciaal Oudercomité van huismoeder-voorzitter mevr. Vijd-Kosłowski bood radikaal verzet. Wat voor vereniging is dit IPOC? Een bloemlezing uit Knack van 13 april.

"Opmerkelijk is wel dat het IPOC in zijn verdediging van het traditioneel katholiek onderricht en de afwijzing van de eenheidsstructuur, in 1988 dezelfde argumenten hanteert als de tegenstanders van het VSO, twee decennia geleden. Een boekwerkje als "Het VSO, een gemiste kans?" (1971) begint met pedagogische bezwaren. Een gemeenschappelijke stam miskent de intelligente leerlingen en werkt dus nivellerend. Vrij snel wordt dan overgestapt naar de "onbaatzuchtige studie van de dode talen". Daarmee wordt niet enkel gepleit voor een afdeling Latijn-Grieks, maar vooral voor een duidelijke afbakening tussen de intelligenteniveaus. De link naar westerse waarden is vlug gelegd. De erfgenamen van de Grieks-Romeinse cultuur trekken een register bezwaren open buiten de pedagogiek om. Plots worden we overrompeld door politieke en ideologische morele bezwaren zoals barbarij, de goede smaak, de banden met het verleden, competitiegeest, de rode inspiratie van de hervormingen en de ondergang van het avondland." (pag. 67)

Hfdst. 2: Het Verdriet Van Vlaanderen

De petitie die Loccufier ondertekende en die verspreid wordt binnen de sekte klassieke filologie (onder het mom dat "klassieke talen meer aandacht moeten krijgen") kadert in de campagne van het IPOC tegen de eenheidsstructuur. Een exemplaar van deze petitie staat hierbij afgedrukt, u mag er dus zelf over oordelen.

Waar we ook melding van moeten maken is van de begeleidende brochure die het IPOC uitgaaf om de petitie te ondersteunen: "Het Verdriet van Vlaanderen".

"In de inleiding (in gotische letters) wordt "de kulturele gaafheid van ons volk" gekoppeld aan "de herwaardering van het traditioneel secundair onderwijs". Dit onderwijsconcept likwideren is tegelijk

"ondemocratisch, ongrondwettelijk, onkrstelijk". IPOC meent zelfs een stukje "ontvoogdingsgeschiedenis van ons volk" te schrijven en beroept er zich op dat Gezelle, Verriest en Vermeylen zich in het IPOC-gezelschap in hun sas zouden hebben gevoeld." (pag. 67)

Hfdst. 3: de ondertekenaars

"Het valt op hoe lichtzinnig sommige mensen een manifest ondertekenen, of hoe de stellers ervan zich de handtekeningen van prominenten toeëigenen", zegt Knack. Inderdaad. Dat het Vlaams Blok, bovenstaande tekst indachtig, zich wonderwel thuisvoelde op het jongste IPOC-kongres zal niemand verbazen. Ook de handtekening van Anton Van Wilderode en Karel van Isacker vallen hierbij niet uit de toon. Maar het stemt wel tot nadenken dat "van de achttien aanwezigen van de Koninklijke Akademie voor Nederlandse Taal en Letteren (op een totaal van dertig binnenlandse leden) slechts één niet [tekende]" en dat "de Koninklijke Akademie voor Kunsten en Wetenschappen eenstemmig ondertekende".

En hoe is het nu mogelijk dat dit manifest maandenlang circuleert binnen de structuren van de VUB, een universiteit die toch de naam heeft een vrijzinnig bolwerk te zijn? We moeten niet ver zoeken. Knack, op pag. 79: "Professor Alois Gerlo, ere-rector van de VUB, valt in dit katholieke gezelschap slechts ogenschijnlijk uit de toon - hij liet zich immers al eerder voor traditionele karren spannen."

Van Gerlo naar de klassieke filologie is, zoals we zullen zien, een uiterst kleine stap.

Hfdst. 4: the Gerlo connection

Gerlo, die bekend staat als één van de hevigste promotoren van de splitsing VUB-ULB (hij was de eerste rector van de VUB), heeft een vrij bewogen carrière als mediafiguur, zoveel is zeker. Ooit werd het ter ziele gegane weekblad 'Links' veroordeeld tot het betalen van morele schadevergoeding omdat ze beweerde hadden dat "Gerlo altijd een rabiaat stalinist was, en nog steeds is". Momenteel weet deze ex-hoofdredacteur van 'De Rode Vaan' (het K.P.-partijblad) de goegemeente regelmatig te verblijden met 'vrije tribunes' in de Standaard en optredens in o.a. Mike, gelegenheden waarbij hij de vrijzinnige onderwijswereld niet zelden verstomd doet staan van ongelof, onmacht en woede. De visie van de eminente grijsaard op onderwijskwesties neigt namelijk af en toe naar traditionalisme en elitarisme, wat we ongetwijfeld kunnen toeschrijven aan zijn manie voor de klassieke talen, het Latijn en

het Grieks.

Nu was (is) Gerlo als academicus verbonden aan de sekte Klassieke Filologie, als expert op gebied van het neo-Latijn en de studie van de Renaissance en het Humanisme. Hij heeft nog altijd een immense invloed op de huidige generatie klassieke filologen en zijn naam is niet meer weg te denken uit de annalen van de VUB. Maar er is toch nog wel wat discrepantie tussen de academische verdiensten van Gerlo, zijn bijdrage tot de uitbouw van de VUB en de onzin die hij nu uitkraamt. En het is zeer jammer dat hij in zijn zog de hele sekte klassieke filologie meesleurt ten strijde tegen de verloedering van het onderwijs (sic!). De IPOC-petitie (weliswaar zonder de begeleidende "Verdriet van Vlaanderen"-brochure) circuleert nu al een hele tijd binnen de sekte, en is ondertekend door het gros van de studenten en profen. Dit is een schokkende vaststelling. Zijn de heren en dames professoren, sektevoorzitter Cecilia Saerens (Zij verspreidde de petitie) op kop, gewoon misleid, onder de invloed van al wat Goeroe Gerlo hen voorkauwt? Dachten ze werkelijk dat het ging over de "herwaardering van het Latijn en het Grieks

in het middelbaar onderwijs"?

Veel kunnen bovenvermelde personen niet ter verdediging inroepen: ofwel steunen ze werkelijk de standpunten van het IPOC, wat ronduit wraakroepend genoemd kan worden, ofwel wisten ze niet wát ze ondertekenden. En dat heeft dan een universitair diploma!

Besluit: we want Maurice De Wilde!

Slechts één vraag is hier relevant: welke waarde heeft het principe van het Vrij Onderzoek nog, de grondslag van deze universiteit, nu de personen, die het Principe van het Vrij Onderzoek hebben moeten ondertekenen, dit op zulke wijze ten voeten treden? Het is een slag in het gezicht van al wie zich nog vrijzinnig durft te noemen. En hoe cynisch klinken hierbij de woorden van Loccufier, waar hij zegt de VUB te willen uitbouwen tot "een Vlaams, vrijzinnig bolwerk in Brussel", nu meer dan ooit een titanenjob.

Dirk Volckaerts.

Rector Lucifer.

Studerend de vakantie door!

Om een leerrijke vakantie te genieten, hoef je je niet noodzakelijk een tweede zit op de hals te halen: wat dacht je van een vakantiekursus of, beter nog: een vakantiebeurs?

Vakantiekursus.

De gekste dingen kan je leren tijdens een vakantiekursus! Fins, pottebakken, Slavische volksdansen... Vakantiekursussen kunnen duur zijn of goedkoop, leuk of saai, ver of dichtbij. Op de dienst Studieadvies (gebouw Y) vind je zowat alle informatie over vakantiekursussen in België, Nederland, Frankrijk, Hongarije, China, Duitsland, Denemarken, Groot-Brittannië, Bulgarije, Finland, enzovoort. Voor de landen waarover deze dienst geen informatie heeft, schrijf of telefoneer je best naar de ambassade van het betreffende land.

Vakantiebeurs.

Nu moet je weten: het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (interludium: Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming-Bestuur Onderwijszaken-Internationale Samenwerking-Kunstlaan 43-1040 Brussel-Tel. 02/513.74.64.-Telex 20879 opvstb b) biedt studiebeurzen aan, en dit (ik citeer) "in het kader van de internationale culturele samenwerking aan studenten (...) die in het buitenland (...) vakantiekursussen willen volgen." (sic, slik of snik, naar keuze).
Je kandidatuur voor een

vakantiebeurs moet je indienen op een formulier dat daartoe bestemd is, en dat je kan verkrijgen op de Dienst Studieadvies (gebouw Y). Er zijn 3 deuren waarop 'Studieadvies' staat, neem de allerlaatste). 2 professoren moeten je aanvraag steunen, en de uiterste datum van inlevering is 1 december.

Om zo'n vakantiebeurs te kunnen krijgen, moet je tenminste 2 jaar hoger onderwijs met vrucht doorlopen hebben. Tevens moet je natuurlijk zin hebben om een vakantiekursus in het buitenland te volgen. Oude mensen worden gediskrimineerd: leeftijdsgrens is 30 jaar, evenals embryo's die, gezien hun biologisch-medische

toestand nog geen twee jaar hoger onderwijs hebben kunnen volgen.

Je mag maximum 2 vakantiebeurzen in verschillende landen aanvragen, maar hun periodes mogen niet samenvallen. En, de internationale reiskosten vallen ten laste van de kandidaat. Niet getreurd echter: in de meeste gevallen heb je verder totaal geen kosten meer. De brochure "Studiebeurzen voor het buitenland" van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap kan je inkijken op de Dienst Studieadvies, evenals het dikke boek vol met studiebeurzen in alle mogelijke landen, uitgegeven door UNESCO. En, om in schoonheid te eindigen, een citaat van Theo Kelchtermans, (e*)

Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming: "Niet iedere aanvrager kan geselecteerd worden voor een studiebeurs (n.v.d.r. je maakt je kansen wel groter door een beurs aan te vragen in een gek land, in plaats van in de USSR of Groot-Brittannië, waar velen heen willen). Het is des te meer een eer toegelaten te worden. De Vlaamse Gemeenschap verwacht in ruil voor de geboden mogelijkheid dan ook dat de betrokken student in het buitenland bijdraagt tot de uitstraling van een positief Vlaams imago, zoals ik dat elke zomer doe in Benidorm".

Sijsje.

De gewelddadige giek.

(of: wees eens het haasje in Hazewinkel)

Hoe lang zijn jullie al niet meer gaan zwemmen?, vroeg Pascale ons vorige week. Ons, dat zijn Geert, Michel en ik. Het bleek een inleidende vraag te zijn, want ze schudde vrolijk met haar krullen en zei: 'Je kan hier -via de Sportdienst- voor 100 fr. per dag een zeilboot huren, hebben jullie geen zin om dat morgen eens te proberen?'. 'Maar wij kunnen helemaal niet zeilen!', piepten wij nog, Pascale echter holde al naar de Hilo en kwam even later met een grote zak vol zeilen en touwen en zwemvesten terug. Ons lot was bezegeld. Pascale troostte ons: 'Ik kan wel zeilen, en mijn vader gaat ook mee, die heeft ook al vaak gezeild.'

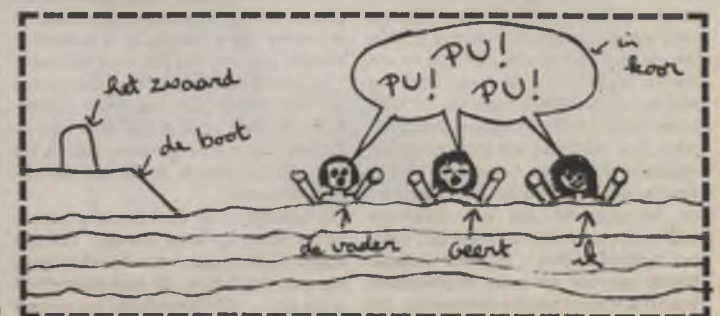
Met een auto vol droge kleren, proviand, hondjes, angstige Moeiallers en eerder zelfzeker Pascal's en vaders zoesden we naar een meertje in Heindonk (Hazewinkel heeft er mee te maken). Enkele uren werden besteed aan het optuigen van het bootje. Omdat er geen wind was, ging alles goed met Pascale, haar vader en Michel, die als eersten een tochtje maakten. Geert en ik voerden ondertussen scènes op uit 'Het Martyrium' van Elias Canetti. Het kostte Pascale en Michel dan ook veel moeite ons ervan te overtuigen met de vader in zee te gaan. Maar het lukte, en zo kwam het dat we met de vader aan het grote zeil, Geert als

giekontwijker en ik als fokkemaatje, al spoedig door de schuimende golven zeilden. Er was nauwelijks wind, daarom stelde de vader aan Geert voor het grote zeil even over te nemen. 'Als', zei hij, 'er veel wind in het zeil blaast, moet je loslaten, okee?'. Gedwee knikte Geert. 30 seconden lang dobberden we rustig rond, tot opeens een windstoot de boot vervaarlijk deed overhellen. 'Loslaten! Loslaten!', riep de vader (een beetje hyper), maar Geert, die in die schuine boot natuurlijk blij was met zijn houvast, klemde de strakgespannen touwen nog steviger in zijn knuistjes. Ik keek opzij: 'Gaat het Geert?', want de boot hing nu toch wel heel erg schuin, maar nauwelijks was ik uitgesproken, of Geert kreeg een harde slag van de giek op welgeteld 7 cm. van zijn linkerslaap (de giek is zo'n stok die aan de mast hangt) en een mum van tijd later sloegen we met z'n 3-en overboord (Geerts buil ondervond meteen de weldoende werking van het ijskoude water), terwijl de boot helemaal kapseisde. (Die deed een duidelijke poging op zijn hoofd te gaan staan, maar het water was veeheel te diechieep). Wij bibberden er maar op los, terwijl we als goudvissen rondjes zwommen. Toen we van de emotie bekomen waren, vroeg ik de vader: 'Wat moeten we nu doen, mijnheer?' en die had

meteen een passend antwoord klaar: op de boot klimmen, aan het zwaard gaan hangen en aldus de boot weer omdraaien. Vox populi, vox dei, al was het makkelijker gezegd dan gedaan. Geert, die al een ervaring had met het omkeren van die boot, presteerde het voor de tweede maal, in omgekeerde richting dan. Nu moesten we er nog in klimmen. Weer was het Geert, de held van de dag, zo lijkt het wel, die er het eerst insprong en daarna ook nog de vader en mij opviste. Rillend namen we plaats, Geert werd veroordeeld tot het uitscheppen van de talrijke liters water in de boot, de vader en ik zeilden naar de oever. Maar het drama was nog niet afgelopen: in zijn schepijver gooide Geert ook nog de

schepbeker overboord. Verslagen zonk hij in elkaar op de bodem van de boot: 'O nee! O nee!'. Iedereen was het huilen nader dan het lachen, behalve Pascale en Michel, die het spreekwoord 'De beste stuurliu staan aan wal' eer aandeden door ons harteloos uit te lachen toen we druijpend op de steiger stapten. De vader was zijn schoenen in het water kwijt geraakt, Geerts gloednieuwe rijbewijs hing vol eendekroos en zijn Bancontactkaartje was een hoekje kwijt. Maar, met handdoeken droogden we onze traantjes en stapten opgewekt in droge kleren. En ja: een beetje moe, maar voldaan, keerden we huiswaarts.

Saskia

Vrij (en) Veilig ?

De Moeial publiceerde dit jaar reeds een hele boel artikels over veiligheid in en rond de VUB. Het aanvullen van de bewaking met een privéfirma werd al onder de loupe genomen, de stabiliteit van de gebouwen werd in vraag gesteld. Maar veiligheid omvat nog meer ! Bij de aanvang van een collegejaar vraagt menig 1ste kanner zich wellicht af waarom de studentenwijk verlicht wordt met de KNIPPERBOLLEN. Die vergelijking is wel verantwoord : één stampje tegen de sokkel en de VUB-lantaarn krijgt last van discoverschijnselen ! Integendeel met wat men laat *uitschijnen* blijkt een ploeg van de Technische Dienst in samenwerking met de afdeling verlichtingstechnieken van de dienst van Prof. Margetto druk bezig met het uitdokteren van een nieuw verlichtingsproject. Ook zouden er regelmatig veiligheidsstatistieken worden opgesteld. Een verhelderend interview met M. VANDERGHINSTE en M. STASSEN ...

Licht in de duisternis

DM : Na enkele aandringende klachten in de zomer van 1987 heeft de rektor de Technische Dienst de opdracht gegeven een plan op te stellen ter vervanging van de buitenverlichting van de studentenwijk. Hoe ver zijn jullie daarmee al gevorderd ?

VANDERGHINSTE : Wij zijn op de vraag van de rektor praktisch onmiddellijk ingegaan en hebben eerst contact opgenomen met de bestaande wetenschappelijke dienst inzake verlichtingstechnieken, de dienst van Prof. Margetto. De samenwerking tussen beide diensten leverde een plan op voor nieuwe inplanting van verlichting in en rond de studentenwijk. Dit plan is momenteel klaar om in aanbesteding te gaan. Het is nu enkel nog wachten op een fiat wat betreft de financiële kant van de zaak. Maar daar is er natuurlijk al een grote principiële toezegging vanwege de rektor, anders had hij deze studie niet in gang gezet !

DM : Wat houdt de vervanging precies in ?
STASSEN : Allereerst worden de nieuwe verlichtingspalen hoger dan de huidige, dit om de lichtinval in de studentenkamers te vermijden. Ook de vorm van de armaturen (lamphouders) wordt anders : de nieuwe vorm zal een gunstigere lichtspreading hebben, meer gericht over de lengte van de voetpaden. Verder is er vrijwel een verdubbeling van het aantal lichtpunten voorzien, dit zowel op de begane grond als op de toegangswegen en de esplanades en trappen van de koten. Hiervoor is wel een totale vernieuwing van de bekabeling vereist. En voortaan zal de bediening centraal gebeuren, d.w.z. samen met de andere buitenverlichting van de kampus.

DM : Alhoewel er spoed achter de operatie zit, heeft de kampus nog steeds geen nieuwe verlichting. Hoe komt dat ?

VDG : In ieder geval heeft het mijn inziens niet zo erg lang geduurd om een dossier met een omvang als het deze op te stellen. Zeker niet als je er rekening mee houdt dat de studie zelf gedaan werd vanuit twee

diensdien. Ik denk wel dat we de min of meer vooropgestelde termijn halen : een dergelijk project binnen een jaar verwezenlijken is volgens mij echt binnen de klassieke normen. Bovendien zal en moet het resultaat degelijk zijn : bedenk maar eens dat deze wijk er nog maar een tiental jaar staat, en dat men nu reeds de eisen wat verlichting betreft aanzienlijk verhoogt ! Dat is wellicht een gevolg van de omvang van de kriminaliteit, die tegenover 10 jaar geleden is gegroeid.

DM : Wanneer zullen de werken starten ?

VDG : Als het plan voor de vakantie in aanbesteding kan gaan, hangt de datum van uitvoering van de aannemer af !

STA : Verwacht wordt dat er tijdens de zomermaanden aan gewerkt wordt, met dit voordeel dat de zon dan later op de dag wegzakt. Het is wel uitkijken naar de beste periode, want tijdens de blokmaanden zouden de werken teveel geluidshinder meebrengen.

VDG : Laat ons hopen dat tegen volgend academiejaar de zaak of volledig in orde, of al een heel pak gevorderd is. En dat we dan toch al zó ver in een praktisch stadium zijn, dus niet meer in een dossierstadium !

DM : Moet bij de uitvoering heel de wijk in het donker gezet worden, of verdwijnt enkel de buitenverlichting voor een poosje ?

VDG : De buitenverlichting is een compleet onafhankelijke lijn, dus zal er uiteraard nooit een hele zone zonder licht gezet worden. Bovendien kunnen dergelijke werken overdag uitgevoerd worden, zodat ook de buitenverlichting 's avonds weer aangeschakeld zal zijn.

DM : Hoeveel gaat deze operatie ongeveer kosten ?

STA : De voorlopige raming bedraagt 4 tot 5 miljoen.

VDG : Een echt getal zullen we natuurlijk pas weten als de offertes van de verschillende kandidaat-aannemers binnen komen !

Het netwerk called "veiligheid"

DM : Worden er op de VUB inderdaad statistieken betreffende de criminaliteit opgesteld ?

VDG : Behalve wat wageninbraken betreft, worden er geen echte statistieken opgesteld : het aantal misdrijven is immers te klein om statistisch te verwerken. Wat er wel gebeurt is het volgende : van ieder feit waarvan de bewakingsdienst van de VUB kennis heeft – hetzij door eigen onderzoek, hetzij door meldingen van personeelsleden, studenten of externen – wordt een dossier samengesteld. Zo'n dossier kan naargelang de belangrijkheid aan een onderzoek onderworpen worden, of anderszijds enkel een melding blijven. In eerste instantie bestaat hiervoor een soort meldingsblad, waarop alle feiten worden samengevat. Dit

om een klassifikatie te kunnen doorvoeren. Zo moet er o.a. ingevuld worden welke partij'er schade berokkend is en welk feit zich heeft voorgedaan – eerst tegenover een globale indeling en daarna gespecifieerder – de raming van de schade, of er al dan niet aangifte gedaan is bij politie of rijkswacht ... Daarna kan dit blad dus zoals gezegd de start vormen van een groter dossier. Maar in ieder geval wordt zelfs van de kleinste zaak notitie genomen, ook als het gaat om bijvoorbeeld de diefstal van een paar kursussen !

Het bijhouden van deze basisgegevens is vooral nuttig op lange termijn. Het kan helpen bij het leggen van verbanden tussen bepaalde misdrijven, de wederkerendheid ervan etc. ... Als bijvoorbeeld een persoon

regelmatig in een gebouw, waaraan hij totaal vreemd is, wordt aangetroffen, kan na enkele meldingen hiervan verholpen worden dat dit feit nogmaals voorkomt.

Maandelijks wordt er een samenvatting gemaakt van alle feiten, en zo kan er een verslag worden voorgediend aan de werkgroep "Veiligheid op de Kampus". Deze werkgroep – die er inderdaad werk van maakt in de letterlijke zin van het woord – werd een jaar of 3, 4 geleden opgericht binnen de Raad van Beheer. Ook de rektor wordt dan permanent over deze zaken geïnformeerd door de directeur-generaal, zijnde M. Peeters.

DM : Hoeveel misdrijven gebeuren hier gemiddeld per maand ?

Als antwoord op deze vraag mag ik willekeurig een maand uitkiezen om het aantal feiten (uiteraard zonder specificering ervan) te bekijken. Mijn keuze valt op maart ...

VDG : Nee, maar kan ik je nog niet tonen, omdat enkele dossiers nog in behandeling zijn. Ook al zijn we nu reeds april !

Een bewijs temeer van grondig werk ! Ik kies dan maar november en inderdaad is daarvan alles tot in de puntjes uitgetipt.

VDG : Als we dan eind november eens overlopen, kom ik in 't totaal tot een tiental meldingen. Het betreft een aantal kleine feiten, waaronder 2 diefstallen ten nadele van de VUB, 2 diefstallen niet ten nadele van de VUB, en enkele vandalismedaden.

Daarvoor werd rechtstreeks een oplossing met de daders gezocht. Zulke dingen lossen we trouwens bij voorkeur op een soepele manier op. Als het over kleine dingen gaat, laten we een juridische procedure maar wat graag achterwege ! Bij grotere zaken bestelt de benadeelde zelf. Meestal raad ik dan wel aan de bevoegde instantie te verwittigen, omdat ook voor hen elke zaak een "deel van het geheel" kan vormen ! Als je immers van de rijkswacht verwacht dat zij enigzins voor je veiligheid instaan, moet je konsekvent blijven en niet alleen gaan vertellen wat jou past !

In ieder geval geeft deze maand een goed gemiddeld beeld van wat zoal op de VUB gebeurt. Maar uitschieters zijn er natuurlijk altijd.

DM : Hebben wij dan zo'n misvormd beeld van de omvang van de criminaliteit alhier ?

VDG : Tja, we zijn hier op de kleine oppervlakte van 22 ha met gemiddeld 5000 aanwezigen en 1300 voertuigen. Dat is al de inhoud van een groot dorp ! Vergeleken met een even grote burgerwijk is het hier veilig.

DM : Nog even terug naar de eerste vraag. Er bestaan dus wel statistieken wat wageninbraken betreft ?

VDG : Inderdaad, de gegevens hieromtrent worden afzonderlijk bijgehouden, omwille van een golf van zulke misdrijven vorig jaar. Toen hadden we blijkbaar te maken met een georganiseerde groep, die soms weken wegbleef en dan plots weer opdook. Met statistieken hebben we gezocht naar bepaalde dagen en tijdstippen waarop de

inbraken het meest frekwent voorkwamen. Dat heeft weinig opgeleverd, maar misschien in de toekomst Gelukkig komen de wageninbraken momenteel minder voor. We hebben vorig jaar overigens een tamelijk belangrijke campagne gevoerd naar de parkeerders toe, die werden aangespoord hun wagens te sluiten en vooral geen dure spullen zichtbaar te laten liggen. Nu worden de mensen daaraan regelmatig herinnerd.

De andere misdrijven zijn soms moeilijk onder duidelijk afgelijnde zuilen onder te brengen. Daarom is het dan ook onmogelijk er statistieken van te maken. Bovendien ben ik altijd wat voorzichtig met statistieken : je kan er in feite alles mee bewijzen wat je wil ...

DM : Hoe scoort de criminaliteit van de VUB t.o.v. de andere universiteiten ?

VDG : De onze is hoogstwaarschijnlijk lager. Officieel kan ik dat niet zeggen. Af en toe krijgen we wel eens wat te horen van de andere universiteiten, maar natuurlijk zijn dat dan meestal enkel positieve dingen. In ieder geval beschikt men niet overal over een goed gestructureerde veiligheidsdienst. Zo zal bijvoorbeeld de ULB momenteel onze toestand zeker benijden.

DM : Er is dus geen officiële samenwerking met de andere unifs ?!

VDG : Dat klopt. Er zijn wat veiligheid betreft geen officiële of vaste contacten tussen de universiteiten onderling. Een reden hiervan is ondermeer dat elders de veiligheidsdienst soms meer verweven zit tussen andere activiteiten, en omdat bovendien de taken er niet altijd even duidelijk afgelijnd zijn. Enkel op de ULB en de KUL is er ook een echte dienst aanwezig. De andere unifs werken meestal met externe firma's, en dus niet meer met eigen mensen.

DM : Hoe verloopt trouwens de samenwerking met politie en rijkswacht indien nodig ? Zijn er geen tekenen van wrevol omdat zij in beginsel niet toegelaten zijn op de kampus ?

VDG : Wat je misschien niet weet is dat sinds 2 à 3 jaar tijdens de grote vakantieperiode de rijkswacht toegelaten, of eerder GEVRAAGD wordt om supplementair tijdens hun patrouilles de kampus te passeren.

DM : Ach zo ?

Dat is ieder jaar ook gemeld aan de universitaire gemeenschap, en we hebben hiertoe besloten omdat deze vakantieperiode de moeilijkste is op de kampus : er is dan maar een gedeeltelijke bezetting van de gebouwen enerzijds, van de studentenwijk anderzijds, en dit terwijl alles toch open blijft ! Zo'n patrouilles gebeuren op een heel diskrete manier : het is niet zo dat men hier ergens doelbewust gaat stoppen. Men rijdt gewoon de kampus af en toe door, zonder zich echt ergens mee te gaan bemoeien. In het protocol dat met de distriktcommandant ieder jaar wordt opgemaakt, staat trouwens duidelijk omlind wat wel en niet kan. Ook het feit dat hiervan nog niet veel mensen op de

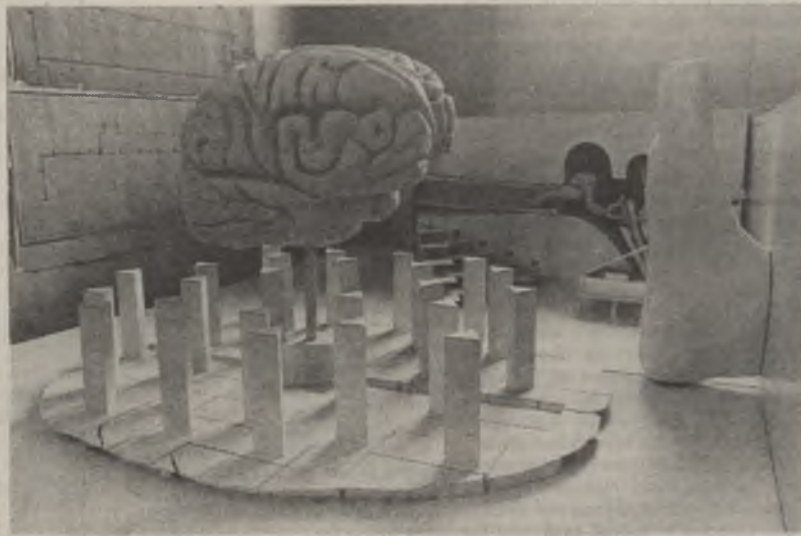

Weer een aanval van...

De V.U.B. wil maar niet herstellen van de epidemie die nu al jaren op de campus ronddwaart, ziekte die iedereen aantast die ook maar een greintje enthousiasme voor de vooruitgang van de universiteit bezit, de geheimzinnige ziekte expositus.

Het is dus weer zover: in november, eind dit jaar zal het rustige universi-

Bekijk dit maar in de inkomsthal van gebouw M (als je niks beters te doen hebt !)

EXPOSITUS

teitsleven eens te meer verstoord worden. Deze keer door een aanval van de spiralisten. Als actieterrein kiezen ze voor de sportzaal van het HILOK. Deze zal gedurende een maand niet meer voor sportieve maar voor informatieve gebeurtenissen gebruikt worden. Tegelijkertijd zal de campus geteisterd worden door een inval van barbaren van het hoger secundair onderwijs.

hoogte zijn, weerspiegelt de diskretie waarmee de rijkswacht deze opdracht vervult!

DM : Ook de studenten en het personeel moeten hun steentje bijdragen tot onze veiligheid. Vindt u dat men zich daar voldoende van bewust is ?

VDG : Eigenlijk niet. Het is momenteel al verbeterd, maar toch worden veel dingen nog niet gemeld. Deze feiten bestaan voor ons dan ook niet, zodat we er geen rekening mee kunnen houden of er iets aan kunnen doen. Momenteel is het echter niet mogelijk om met het effectief aantal bewakers de ganse oppervlakte altijd, en voor de kleine details, veilig te houden. Dus iedereen die hier op de kampus vertoeft kan een deel bijdragen tot z'n eigen veiligheid, door verdachte dingen tenminste te komen melden ! Neem gewoon maar mijn vroeger voorbeeld van een persoon die volgens jou vreemd is aan het verdiep of gebouw waaraan hij rondloopt. Het beste is hem gewoon beleefd te vragen of je hem kan helpen. Want als je twee dagen later moet constateren dat er een portefeuille gestolen is, en dan pas komt vertellen dat er daar een raar iemand rondloopt, is het kwaad al geschied ! Ik kan daar een anekdote aan koppelen : een klein jaar geleden was er in een wagen ingebroken in de parking van F & G. De wagen stond op een plaats waarlangs veel mensen passeren. Er was een ruit ingeslagen, en ik wou daarom de eigenaar verwtitigen. Om zijn naam te vinden, wou ik de wagen openen, wat niet ging. Ik heb daar rond die wagen een tiental minuten vanalles gebroederd om er toch in te geraken. Onderussen zijn er mij zeker 20 of 25 mensen gepasserd, die de gebroken ruit zagen en me eens bekeken. Maar niemand heeft me gevraagd wat ik daar eigenlijk aan 't doen was Hiermee wil ik scheitsen dat men veelal zelfs niet reageert op inbraken ! Wel moet ik hier even aan toevoegen dat men op bepaalde verdiepen al de gewoonte heeft aangenomen om, wanneer iemand de sasdeuren opent, deze persoon meteen aan te spreken. Ook de faculteitssekreteriaten, die over de nodige documenten beschikken om een eerste melding van een feit te volbrengen, werken al beter mee. Het uitvoeren van deze kleine, bijkomstige veiligheidsmaatregelen blijkt dus wel mogelijk te zijn !

DM : Is de terughoudendheid van sommigen misschien niet te wijten aan het feit dat men niet goed weet hoe streng er

opgetreden zal worden, en of zo'n melding al dan niet tijdrovend en lastig is ?

VDG : Ik weet het, niet iedereen komt graag over dergelijke problemen praten, alhoewel 100% diskretie gewaarborgd is. Maar de laatste tijd ben ik toch al een paar keer verwonderd geweest dat de studenten over bepaalde zaken wel wilden komen praten.

DM : Hopelijk draagt dit interview daartoe bij.

VDG : Ik wil ook nog even wijzen op een samenwerking met de medische dienst. Als men daar van bepaalde feiten kennis heeft, dan worden die mij gemeld. Maar ook hier is weer diskretie troef : ik krijg ENKEL DE FEITEN doorgeseind, ZONDER vermelding van namen !

Opiniepeiling

DM : Nog even een bijkomstige vraagje : De Moeial wordt vaak sensatiezucht en lage (informatieve) kwaliteit verweten. Maar ook hier zijn wij weer eens eerder toevalig op een brokje info gestuit. Kan u ons bijtreden als ook wij van de verscheidene diensten wat meer samenwerking vragen, in de vorm van tips (maar dan ook weer geen bevelen !) betreffende onderwerpen voor artikels ?

VDG : Ik denk dat ieder blad wel eens een vorm van sensatie publiceert, omdat daar lezers op af komen. Waarschijnlijk zal men wat De Moeial betreft zelfs vaak enkel de sensatieartikels lezen. Maar mijn persoonlijke indruk is dat dat de laatste tijd juist minder het geval is. Ik herinner mij nog wel de tijd dat De Moeial dikwijls op een zelfs niet erg beleefde manier uitpakte t.o.v. bepaalde diensten of personen. Ik veronderstel dat daardoor sommige personen niet meer zo gul zijn om informatie aan De Moeial door te spelen, omdat ze vrezen dat die op een andere manier op papier zou komen Maar na drie maal De Moeial over de vloer te hebben gehad, heb ikzelf daar nog geen problemen rond gezien. Ik ben dan ook altijd bereid om met jullie over technische zaken te praten. Ik vind dat belangrijk, tenslotte zijn jullie het enige informatieverspreidingsmiddel dat op de kampus bestaat. Misschien kan ik hiermee dan ook een aantal mensen aanzetten tot wat meer bereidheid.

DM : Dank u !

Opgedragen aan Liesje,
BOER-BAKKER-BOLLETJE

Volgens betrouwbare waarnemers zal de ziekte een ongekend hoogtepunt bereiken van 9 november tot en met 1 december 1988 en dit onder vorm van een spiraal. Deze laatste zal de grote massa fantasten gebruik makend van een reeks modellen, didactische modellen en instrumenten om de ontwikkeling van de informatie-opname en analyse te schetsen. Hierbij komen geschiedkundige overzichten aan bod : de geschiedenis van het schrift, de evolutie van abacus tot rekenmachine, de ontwikkeling van de mens en in het bijzonder de hersenen (waar expositus het hardst toeslaat).

Aandacht zal worden besteed aan een aantal bijzondere nevenwerkingen :

- informatie-opname op niet-conventionele manieren : visueel en auditief gehandicapten met bijzondere computer-output voor blinden en onderwijsmogelijkheden voor slechthorenden;
- zelfstudie : de universiteit beschikt over een modern zelfstudiecentrum;
- permanente vorming.

De spiraal wil de groeiende impact van de informatica op de maatschappij en de integratie ervan op ons dagelijks leven duidelijk maken.

Tijdens de bestrahlingsperiode zal een activiteitenweek ingericht worden voor de leerlingen van het secundair onderwijs. De bedoeling is deze leerlingen vertrouwd te maken met de universiteit en haar ziektes;

de drempelvrees van universitaire studies weg te nemen; en hun te leren wat wetenschappelijk onderzoek is.

Aan de spiraal en de activiteitenweek zijn een aantal nevenactiviteiten gekoppeld zoals het oprichten van een permanent informatiecentrum, het opvoeren van toneelstukken, performances, concerten, informatie over beursberichten, mededelingen voor radio en T.V., uitgave van een krant.

Als of dit nog niet genoeg is zal de V.U.B.-campus ook nog tijdens de vakantieperiode af te rekenen krijgen met een paar hondert jongeren die met de ziektekiemen zullen komen experimenteren in de ons aller geliefde P.K.-zaal (of wordt het toch het zo fel begeerde Arsenal ?).

Uit het vorige kan je je voorstellen dat de coördinatie van zo een gebeuren een heuse opgave is. De bedoeling is dan ook dat de ganse universitaire gemeenschap bij het project betrokken wordt. Ben je geïnteresseerd in het verdere verloop van of wens je mee te werken aan de uitbouw en verspreiding van de ziekte aarzel dan niet en ren als de bliksem naar lokaal 10F729, of draai de magische nummers 3580 of 3581. U zal zelf ondervinden hoe besmettelijk expositus wel niet is. Open je ogen voor de spiraal ze sluit.

Gio Konijn.

WATERLOO BIJ VALAVOND.

Jullie weten het allemaal : in 1815 werd Napoleon Bonaparte na een bloedige veldslag in de drassige velden bij Waterloo verslagen. Om deze remarkable honderdrienzeventigste verjaardag passend te herdenken brachten drie Moeiallers een eerbiedwaardig eresalut aan de fiere frankofone leeuw. En net zoals wij de lezers een bezoek aan het Bellewaerde park, Bobbejaanland, de Uizerbedevaart of het Kultuurkaffee sterk kunnen aanbevelen, mogen we deze sympathieke leeuw in ons boekje van de aanraders katalogeren.

Het is anders geen simpel beestje. Weggestopt op een molshoop langs de weg naar Nijvel, de kop fier richting Parijs gedraaid, is er een waar speurdersoog nodig om het bescheiden dier te ontdekken. De leider van onze expeditie liet zich echter niet kennen en mompelde koel op het ogenblik dat we er voorbij reden: "kijk, daar staat 'em". En god allemachtig: daar stond de leeuw van Waterloo!

De zenuwen grepen ons naar de keel bij het naderen van een dergelijk historisch monument. Dat was trouwens niet de enige moeilijkheid die de koene redakteurs moesten overwinnen. Rond de beruchte heuvel was immers door de plaatselijke toeristische dienst een hoge haag en draadversperring aangebracht. De enige ingangspoort was afgesloten om ongewenste avondlijke bezoekers de weg tot de top te versperren. Maar geen nood: een mangat in de haag en de onversaagde beslistheid van de expeditieleider brachten redding. Enkele ogenblikken later stonden we oog in oog met de elektronische verklikker. Met elegant knikkende knieën ontweken we dit verraderlijk stukje vooruitgang en bestormden de heuvel onder de kreten "Waterloo de leeuw!"

IT'S LONELY AT THE TOP

De 226 leeuwetreden telden de redakteurs letterlijk uit. Vooral de expeditieleider hijste zich puffend omhoog en zeeg op de

top rood aangelopen neer om optimaal te bekomen van een te hoog toerental aan hartkloppingen. Ook de sekondanten P. en G., anders niet al te slecht van de tongriem gesneden, stonden enkele minuten ademloos. Ja, een echt fysieke inspanning is na het schrijven van artikels duidelijk niet onze sterkste kant. (Maar niet getreurd, beste lezertjes, de leuze 'arbeid adelt' staat hoog in ons moralistisch vaandel geschreven. We werken dus aan onze kleine kwaaltjes om jullie nog beter te kunnen dienen. En een mens van goede wil die hard werkt in het aardse leven wordt steevast beloond, is het niet?) Eenmaal boven aangekomen lieten we het weidse mistige landschap diep tot ons doordringen. We rekonstrueerden in gedachten de verbeten lijf aan lijf gevechten, de monstrueuze slachting, het beeld van een hautaine onoverwinnelijke Napoleon die de vorige veldslagen met een hand had gewonnen en deze zonder wilde winnen (kijk mama, zonder handen!). Het bewam hem slecht.

De redakteurs trosseerden wind en motregen en speurden met behulp van de vooroorlogse verrekijker naar een eenzame koe, kerktoeren of kasteel. Even werd het koele gemoed opgeschrikt bij de blow up van een verlegen vriend koppeltje. Wat een heilighennis! Op deze sakrale bodem van de beschaving zich niets vermoedend te goed doen aan de zonden des vleses. Het dichtst bijzijnde politie- of rijkswachterkantoor werd dan ook door de drie patriotten in allerijl op de hoogte gebracht.

Na de moeizame afdaling kwamen de drie heren in telefonische samenspraak met de katholieke koning van Wallonië, Melchior Wathelet genaamd, en met een der grootmoeders kollektief overeen dit monument tot Waals Memoriaal uit te roepen. Twee warme choco's en een koffie bezegelden dit besluit. Moe maar voldaan keerden we huiswaarts.

Cisse Suspens.

Papierzwendel op de VUB

Mensen die af en toe naar de les gaan (zelf les geven, in de VUB - resto hun maag proberen te vullen of in de bibliotheek hun kennis trachten te vergroten) en die bovendien ogen in hun kop hebben, mogen al gemerkt hebben dat de VUB sinds enkele maanden gesiert wordt met volumes in de vorm van een balk, met de gezegende woorden "alleen papier". Zo'n balk heet ook wel "recyclagebox".

De bedoeling is dat u hierin al uw afgedankte cursussen en ander papier deponeert, in afwachting dat al dit papier gerecycleerd wordt.

Een studie van OVAM maakte uit dat 35% van het Vlaams huishuizen papier is. Op een unief is dat echter minstens 70%.

Het initiatief tot het plaatsen van de recyclageboxen is gegroeid uit enkele studenten die zich "Recy - VUB" noemen. De opbrengst van de verkoop van het oud papier gaat naar de afbetaling van de recyclageboxen, de folders en de huur van een opslagruimte. De bezigheid is dus voorlopig allesbehalve lukratief. Integendeel zelfs, de mensen van Recy - VUB steken er nogal wat tijd in om het papier van de sinaasappel-schillen te scheiden en niet over bananeschillen uit te glijden.

Volgend jaar wil Recy - VUB starten

met een campagne om het gebruik van recyclagepapier te promoten. Wegens het geringe verbruik van kringlooppapier blijft een groot deel van het oud papier in de pakhuisen liggen. Gevolg: het oud papier daalt in waarde en ondermeer daardoor belandt steeds meer papier op de vuilnisbelt. Nochtans is kringlooppapier aan fabrieksprijs goedkoper en verbruikt het 75% minder energie en 90% minder water bij aanmaak, wat het milieu ten goede komt. Overigens is het wachten op een VUB - initiatief voor het plaatsen van glasbakken!

Voor meer informatie :
Recy - VUB
Pierre Strauwenstraat 20

1020 Laken

en denk ook eens aan de recyclageboxen op de 2e verdieping van gebouw K, in het restaurant of de bibliotheek en in de middenrotule van gebouwen F en G als u papier te veel heeft.

Leo Mi'Sjoeye

(Eddy Merckx nam altijd Recy' voor lichte frietjes, weet u nog?)

BEGINNEND
OUDERSCHAP.

Sjerp organiseert gespreksavonden over zwangerschap, bevalling en de postnatale periode.

Onder leiding van Dr. An Verougstraete, gynaecoloog, en een therapeute, Marina De Pessemier, Elly Van Assche of Annie Segers, wordt stilgestaan bij de psychologische en pedagogische aspecten van beginnend ouderschap.

We starten met het bekijken van een video-opname en daardoor worden al onmiddellijk een aantal thema's over het onderwerp belicht:

- hoe voel je je als 'pasgeboren ouder'?
- Valt de borstvoeding mee?
- Soms geen zin meer in vrijen?
- Je kind wel eens beu en niet weten wat doen?

De eerste bijeenkomst is voorzien op dinsdag 14 juni, van 20.00 tot 22.00 uur.

CONSULTATIECENTRUM SJERP
TRIOMFLAAN I (dat deel van gebouw Y,
het dichtst bij gebouw Z)
1050 BRUSSEL
Tel. 02/641.23.45

Je moet wel inschrijven, en we verwachten dit vóór 7 juni 1988. Een kleine deelname in de kosten: 100,- BF. Vermeld:

- naam-adres-tel.
- Geboortedatum baby,
- aantal kinderen
- of je individueel of in koppel deelneemt,
- en of je kinderopvang wenst.

Tot ziens!

13 juli!

Alsdan wij iets zouden willen vragen aan al degenen die dit akademiejaar ook maar één poot naar De Moeial hebben uitgestoken. Dus, Joeri, Wolf, Gaetan, Frank, Nathalie, Ludo, Geert, Mikkie, Sas, Piet, Elisabeth, Wim, Peter, Sammy, Daniëlla, Anne V.C., Waldo, Patrick, Dikkie, Pascale, Bert Mossel, enzovoort, spits even jullie oogjes!

Wij organiseren terwijl iedereen met post-examinale stress zit, na de examens dus, ... jawel..., je raadt het al...

DE STUDIEDAG
VAN DE MOEIAL!

Een hele dag, asjeblijft! Een hele dag komen we samen om reilen en zeilen (ha ha, Geert) van De Moeial te bespreken. Vooral van '87-'88, dan. Ook zullen we het hebben over D.M. in '88-'89. Dus, tijdelijke en permanente en ex-Moeiallers,

jullie worden hierbij plechtig voor uitgenodigd verklaard.

Onze dag begint om 9.30 uur ('s morgens, dus) en eindigt... wie zal het zeggen? D-DAY zal plaatsvinden op
woensdag 13 juli 1988,
in het Moeiallokaal, gebouw Y.

Gooi je gewicht in de schaal en kom af!

De permanente redactie.

Ter informatie aan de bevriende organisaties e.a. geïnteresseerden:

samenstelling Buro van
Studiekring Vrij Onderzoek,
akademiejaar 1988-1989

Voorzitter

Rudi FILAPEK

Ondervoorzitter

Brian VATTEROTH

Sekretaris

Birgit DE PELSMAEKER

Penningmeester(s)

Eginhard VAN WILDER

Koen VUJVERMAN

Externe Relaties

Yves DEVREESE

Ludo HOLSBECK

Verantwoordelijke uitgaven

Hans LEENDERS

Kultuur

Gio CANINI

Geert BAETENS

Studentenoorlog

Karen CASTELEYN

Ömer OSBERBER

Fabio CONTIPPELLI

Verantwoordelijke infodienst

Emi MICHAELIDIS

Jette

Nicole POULIART

Nathalie BERNHEIM

Yves VAN NIEUWELAND

Gerlant VAN BERLAER

Een geweten? Neen bedankt!

Eind april is de Griekse gewetensbezwaarde Michalis Maragakis om gezondheidsredenen gestopt met zijn hongerstaking. Hij was deze actie op 22 februari gestart om van de Griekse regering eindelijk een wettelijke regeling voor gewetensbezwaarden af te dwingen. Griekenland is namelijk het enige EG-land waar in de wetgeving geen vervangende legerdienst staat ingeschreven. Alle andere landen kennen onder een of andere vorm een alternatieve burgerdienst. En ondanks de goedgekeurde Macciochi-resolutie van het Europees parlement (1983), de aanbeveling van de Raad van Europa wat betreft de mogelijkheid tot burgerdienst (9 april 1988), en ondanks de resolutie van de commissie voor de mensenrechten van de Verenigde Naties (5 maart 1987) wat betreft de bescherming van de mensenrechten en de vervangende legerdienst blijft de situatie voor de Griekse gewetensbezwaarden vrijwel uitzichtloos.

OVERLEVINGSTOCHT

Sinds 1968 kent België een 'statuut voor gewetensbezwaarden'. Militieplichtige personen konden voortaan om religieuze of humanitaire redenen hun legerdienst vervullen in een burgerlijke organisatie uit de gezondheidssector of de sociaal-kulturele sector. Zij moesten wel een extra lange diensttijd kloppen: anderhalf tot tweemaal de legerdiensttijd en moeten overleven met ongeveer 9.000 fr. Politieke redenen worden ook in België nog steeds niet aanvaard. Personen die het statuut aanvragen moeten in hun brief naar de minister van binnenlandse zaken een formulering in de aard van "ik wens geen medemens te doden, ook niet ter verdediging van het vaderland" opnemen, anders wordt het noppes. De verschillende Europese overheden maken het de potentiële gewetensbezwaarden de

laatste jaren nog moeilijker dan het al was. Zo kan je in de Bondsrepubliek Duitsland slechts hoofdzakelijk in de gezondheidssector terecht. Zo werd in Frankrijk de aanvraagprocedure bemoeilijkt. Zo staat het statuut in de zuiderse landen nog steeds in de kinderschoenen. En zo werd in België door ex-minister van binnenlandse zaken Nothomb het beruchte categorieënsysteem ingevoerd waardoor vooral de sociaal geëngageerde organisaties uit de boot vielen. Met de verlenging van de legerdienst werd ook de burgerdiensttijd verlengd. Neem daarbij de administratieve lijdensweg die je als gewetensbezwaarde moet doorlopen en het wordt duidelijk dat je wel zeker van jezelf moet zijn om zo een mooi deel van je leven te 'vergoeien' voor eer en glorie van het vaderland.

GRIEKENLAND VAKANTIELAND

Griekenland vakantieland geldt voor de toeristen. Akropolis adieu geldt eerder voor de mannelijke dienstplichtige Grieken. Zij kunnen immers slechts van de verplichte legerdienst ontsnappen door ofwel te emigreren ofwel zich gek te laten verklaren. Reeds 16.000 jonge mensen verlieten om die reden hun land, hun familie, studies of werk. Langs de andere kant wordt spottend gezegd dat Griekenland het hoogste percentage "gekken" bezit.

Op 6 december 1986 weigerde Michalis Maragakis openlijk als eerste om principiële politieke, pacifistische en morele redenen in te gaan op zijn oproepingsbevel om de 26 maanden militaire dienst in het Griekse leger te kloppen. Met het leger wil hij niks te maken hebben, maar hij wil zich wel voor een pacifistische dienst inzetten. Slechts de getuigen van Jehova, die om godsdienstige redenen legerdienst afwijzen, waren hem vooraf gegaan. Zij zitten gevangenisstraffen van vier jaar uit. Momenteel zitten ongeveer 300 Jehova's getuigen in de Griekse cel.

Met deze publieke weigering wilde de dertigjarige Maragakis de zaak rond de verplichte legerdienst in Griekenland open gooien en pleiten voor een wettelijke mogelijkheid tot alternatieve burgerdienst. Na een voorlopige hechtenis van drie

MILITAIRE RECHTVAARDIGHEID

De officiële Griekse spreekbuis noemt Maragakis een platte opportunist enkel uit op persoonlijke publiciteit. De discussie rond verplichte legerdienst is door Maragakis' weigering en proces inderdaad in de belangstelling gekomen, in zoverre zelfs dat de Griekse regering verveeld zit met de internationale bekendheid. Tijdens de procesdag werd er in verschillende Europese

steden aan de Griekse ambassades geprotesteerd. In Thessaloniki vond het proces doorgang onder een grote belangstelling. Enkele Europarlementsleden weerlegden de militaire argumenten. Eerst en vooral werd de onafhankelijkheid van een militaire rechtbank in deze zaak in vraag gesteld en werd een proces voor een burgerlijke rechtbank geëist wat door de

rechtbank werd geweigerd. Daarna kwamen de politieke, humanitaire en pacifistische argumenten van de verdediging aan bod. Er werd aangebracht dat het totaal onproductief is als het leger niet-loyale pacifisten inschakelt. Ongemotiveerde mensen werken het systeem eerder tegen, dat is duidelijk. Bovendien wordt het aandeel van het materiaal bij oorlogsvoering steeds belangrijker in vergelijking met het aandeel van de mensen. De verdediging weerlegde tevens het argument dat bij een officiële regeling iedereen het statuut zal aanvragen met de verwijzing naar andere landen, waar slechts een minderheid het statuut aanvraagt.

Dat de rechterlijke overheid wel degelijk met de hele zaak verveeld zat bleek uit hun oorspronkelijk voorstel om, mits zijn toestemming,

Maragakis ontoerekeningsvatbaar te verklaren. Als hij zou verklaren dat hij sinds zijn auto-ongeval, waarbij Maragakis een hoofdbleesure had opgelopen, niet meer normaal had nagedacht zou hij als een vrij man de rechtszaal kunnen verlaten. Op dit arrangement, waaruit nogmaals de militaire intelligentie blijkt, ging Maragakis uiteraard niet in. Tegelijkertijd koos hij voor de moeilijkste weg.

CEL, KACHOT, PRISON, KERKER

Vier jaar gevangenisstraf voor een pacifistische mening in een democratisch land, het is niet niks. En het verhaal is nog niet gedaan.

Begin augustus 1987 werd Maragakis vrijgelaten op basis van een ministerieel besluit dat beslist om tot november 1988 geen verdere vervolgingen tegen deserteurs in te stellen. Tegelijkertijd voorziet het in maatregelen voor hun heropname. Zo ging Maragakis' vrijlating gepaard met een opeising voor een disciplinebataljon aan de Bulgaarse grens. Vrijlating OK, maar Maragakis mocht niet direkt naar huis. Een kazerne was zijn volgende verblijfplaats.

Omdat hij opnieuw weigerde om militaire dienst te kloppen werd hij op 13 oktober 1987 door een militaire rechtbank opnieuw tot 4 jaar gevangenisstraf veroordeeld. In beroep kreeg hij op 18 februari 1988 26 maanden prison.

Ondertussen had de minister van defensie zijn bekommernis geuit in een soort 'kompromisbrief': "Uw excellentie de minister van defensie begrijpt u en geeft u een laatste kans. Op basis van uw leeftijd stel ik voor dat u slecht 1 jaar legerdienst volbrengt. Na alles wat wij reeds voor u gedaan hebben, hebt u ongelijk om dit voorstel te weigeren. U kan dit akkoord trouwens direkt ondertekenen." Het is tekenend voor het officiële onbegrip.

HONGER EN DORST: DIT IS EEN STAKING

Na zijn proces in beroep ging Maragakis in hongerstaking om de politieke overheid onder druk te zetten. Papandreou, premier en socialist, had na de machtsovername in 1980 reeds beloofd een regeling voor gewetensbezwaarden uit te werken. Tot nu toe bleef het uit die hoek stom.

Maragakis is ondertussen om gezondheidsredenen met zijn hongerstaking gestopt. Zijn situatie was dramatisch en onhoudbaar geworden. Alle hoop is nu gericht op de internationale druk. Zo hebben de Belgische socialistische in het Europees Parlement, Anne-Marie Lizin en Marijke Van Hemeldonk, een voorstel tot

resolutie ingediend met als uiteindelijk doel te komen tot een Grieks statuut voor gewetensbezwaarden. Iedereen die wenst kan d.m.v. een postkaart de Griekse premier om meer aandacht voor deze problematiek vragen (kaarten bij UCOV of BDJ, Van Elewijckstraat 35, 1050 Brussel).

Ook in Griekenland beweegt er wat. Op dit moment wachten een aantal opvolgers van Maragakis op hun proces. Dat zal dan ongetwijfeld een zoveelste test worden voor de standvastigheid van de Griekse regering.

KULTUURKRANT

TENTOONSTELLING

CHINA: ZWART-WIT FOTOGRAFIE JOHAN M. SWINNEN

Johan M. Swinnen (1954) studeerde fotografie aan het Hoger St-Lucas Instituut Brussel. Tentoonstellingen in de musea voor fotografie te Antwerpen en Charleroi, Galerie XYZ Gent, Museum voor Hedendaagse Kunst Hasselt, De Brakke Grond Amsterdam, Photokina Keulen. Hij doceert fotografie aan het Hoger Architectuurinstituut van het Rijk (H.A.I.R.), afdeling Produktontwikkeling Antwerpen. Hij is ook docent bijzondere kunstgeschiedenis (specialisatie fotografie) aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen.

Over de China-fototentoonstelling van J. M. Swinnen schrijft kunstcriticus Jan Kenis hetvolgende.

De benaming luidt: 'zwart-wit fotografie', maar al te vaak worden de voorstellingen op het fotopapier geboren uit grijswaarden. In de foto's van Johan M. Swinnen gaan de lichte en donkere partijen bruusk in elkaar over. Het licht en de duisternis vormen in de glazen kooien van de *iguanodons*; onder het tentzeil of onder de Chinese lucht dezelfde contrasten.

In dit fotowerk is er geen plaats voor grijs maar voor oneindige variaties in zwart en wit. Grijs is de kleur van de mist die het zicht belemmert. In de foto's van Johan M. Swinnen houdt de voorstelling niet op in een zwarte vlek of in het verblindend wit maar komt daar pas tot leven. Voor wit overgaat in grijs wordt het gebroken. Men zegt 'gebroken wit'. Twee tonen wit onderscheiden zich pas van elkaar in de barst van een breuk in het witte vlak. De breuk maakt het onderscheid zichtbaar.

Gebroken wit kan men nabootsen door menging. Ook zwart splitst zich op in schakeringen. De breuken in het zwart kunnen nauwelijks nagebootst door menging. Ze worden omschreven door metaforen: zwart als pek, roet, steenkool, de nacht... Johan M. Swinens foto's tonen ze allemaal.

Geen enkel ander medium kan de nuances in de duisternis weergeven op de manier waarop het zilver van het fotopapier dat doet. Geen potlood, houtskoolstift of inkttrasters kunnen zoveel variaties scheppen in één zwarte vlek. Via de schaduwen op de skeletten van reuze hagedissen, de duisternis onder het tentzeil en de schaduwen onder de Chinese hemel leiden de foto's van Johan M. Swinnen hun kijkers binnen in een wereld die door geen enkel ander medium kan vertaald worden.

Alleen de emulsie kan de blik van de kijker in het zwarte vlak vasthouden. De wereld die begint waar het grijs ophoudt kan alleen geëxploreerd worden door fotografen. Daarom is de zwart-wit fotografie zelfs in haar klassiekste vorm in wezen grensverleggend. In de foto's van Swinnen raken het licht en de duisternis elkaar zonder dat ze elkaar ontmoeten in een compromis- het grijs; maar ook zonder dat ze elkaar uitwissen. Licht verblindt niet en de duisternis verhuult niets. Licht en duisternis tonen hun schatten. Daarom zijn de foto's van Johan M. Swinnen uitspreidingen van het zien. Ze tonen schakeringen die het oog in de alledaagse werkelijkheid niet herkent. Het onderwerp van de foto's staat symbool voor die uitbreiding. De voorstelling tast de grenzen van ruimte en tijd af. De tent is een symbool voor de microcosmos. Het zeil bootst de camera obscura van de fotograaf na.

De botten van de reuze hagedissen ontsnappen aan elk menselijk tijdsbesef. De ouderdom die paleontologen op de skeletten plakken laat zich niet meer tellen aan de hand van uren, de dagen, de maanden en de jaren waarmee individuen hun leven inrichten. De China-foto's geven gestalte aan de uitgebreidheid van de ruimte. Anno 1988 draagt China nog steeds het predikaat 'ver': 'het verre China'. Westerse bezoekers worden ontdekkingsreizigers als de Chinese Volksrepubliek betreden, zoals ook elke aandachtige toeschouwer voor de foto's van Swinnen een ontdekkingsreiziger wordt: een verkenner van de grenzen van de eigen waarneming.

Vernissage:
di. 31 mei '88- 19u30 -
Galery'
Inleiding: Prof. Dr. S. Loccuffler, Dhr. Willem Elias

Tentoonstelling tot. 30 juni
elke werkdag van 10 tot 17u
in Galery' en van 12 tot 24u
in het Kulturkaffee.

TENTOONSTELLING KUNST IN DE BIBLIOTHEEK

MARTHE GUILLAIN SCHILDERIJEN EN AQUARELLEN

Marthe Guillain werd geboren te Charleroi op 17 juli 1890. Haar ouders, beiden leerkracht en breedkend, stimuleren haar om naast haar studies voor regentes, avondles in te tekenen te volgen aan de 'Université du Travail' van haar geboortestad. Een goede bezigheid voor jonge meisjes uit de bourgeoisie.

In 1916 vertoefde ze te Parijs. Daar volgt zij gedurende enkele maanden de lessen in het atelier Cormon. Nadien neemt zij dienst als verpleegster aan het Belgisch front (1917-1918). Daar leert zij Médard Maertens (1875-1946) kennen, die als gekwetst oorlogsvrijwilliger in De Panne verpleegd wordt en huwt hem. Deze iets oudere schilder zet haar aan haar artistieke activiteiten te hervatten.

In 1918 vestigt het echtpaar zich te Parijs, waar zij in contact komen met al wie naam heeft in het artistieke wereldje, zoals Fernand Léger, Soutine, Liane Valadon, Vlaminck, Signac, e.a... Het is trouwens Signac die Marthe Guillain laat toetreden tot het Herfstsalon in 1921, waarvan ze een vast lid wordt. Van dan af maakt zij deel uit van de groep schilders van Montparnasse en stelt jaarlijks met hen tentoon. Het is eveneens Signac die haar in 1924 uitnodigt voor de salons te Bordeaux en te Boston (U.S.A.), waar zij een erediploma behaalt. Datzelfde jaar houdt ze haar eerste grote persoonlijke expositie en krijgt te Parijs een zeer bemoeiende kritiek. Marthe Guillain en Médard Maertens zijn te Parijs de vertegenwoordigers van een tweede tak van het Brabantse Fauvisme.

Maar de drang naar onafhankelijkheid en naar vreemde horizons blijft zeer sterk. In 1928 aanvaardt het echtpaar een betrekking in het Turkije van Kemal Attaturk: Maertens als directeur van een tekenakademie en Guillain in het tekenonderwijs.

In 1930 keren zij naar Frankrijk terug. Samen met Maximilien Gauthier en Vera Rockline stichten ze het 'Salon des échanges', in Parijs. Marthe Guillain neemt nog aan een aantal tentoonstellingen deel. In 1935 gaan zij en Médard Maertens uiteen. Verlaten, eenzaam en moeder van drie kinderen, keert ze naar België terug en vestigt zich te Bosvoorde waar ze zal werken tot het einde van haar leven. Deze periode wordt gekenmerkt door diepgaande veranderingen. Haar werk wordt intimistischer, intiemer, gevoeliger, doordrenkt van spijt, maar zonder zoeterigheid of popperigheid. Gedurende deze mutatieperiode ontstaat de verrijkende vriendschap met Ann de Kat, Fernand Wéry, Charles Dehoy, Hostelet e.a.

1940. Tweede wereldoorlog. Het hevige temperament van Guillain doet haar deelnemen aan het verzet. Vrij snel wordt ze door de bezetter aangehouden en korte tijd (tot 1942) gevangene gezet. De naoorlogse jaren laten bij de jeugd, sociaal en politiek, trauma's na. Het is dan ook niet verwonderlijk dat in deze voedingsbodem een vernieuwde kunststriching tot uiting komt: de Abstrakte kunst, waar Marthe Guillain zich vol enthousiasme in stort.

Haar onrustige natuur en haar zin voor avontuur drijven haar verder. Tussen 1949 en 1952 reist ze voor de eerste maal doorheen Belgisch Kongo, het huidige Zaïre. Het is een belangrijke periode in haar kunstenaarsloopbaan. Dit eerste contact met Afrika zal een bepalende invloed uitoefenen op haar oeuvre. De evenementen van mei 1968 ontvlammen haar opstandig karakter en vormen de basis van een nieuwe serie uitzonderlijke expressionistische werken, die bijna karikatuuraal aandoen. Alle technieken en materialen worden door Marthe Guillain aangevend: aquarel, oostindische inkt, olieverf, zand op doek, papier...

Marthe Guillain overlijdt te Watermael-Bosvoorde op 24 maart 1974.

De tentoonstelling is te bekijken t.e.m. 2 juni '88 - elke werkdag van 9 tot 21u en zaterdag van 10 tot 16u in de Centrale Bib. VUB/ Geb.B&C

EINDEJAARFUIF !!!!!!!!!!!!!
VENI, VIDI, VICI ??????????
dinsdag 12 juli '88 □□□□□□
KULTUURKAFFEE \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$